

כל שעה פרק שני פסחים

כ"א.

עין משפט נר מצוה

סו א מיי פ"א מכלות
תמן ד' ד סגנ לאון
ע:
ב מיי פ"ב מכל אסורי
מונח הלכה ז:

מוסף תוספות

א. הוואל ומותר לרב אחא
לאכלי חמץ של אחרים
לפרש"י. מוס' שאנץ.
ב. דקאמר אבל אהא אוכל
של אחרים ושל גבוה. שס.
ג. גבי הקדש דלא שייך
קלב"מ דאם לא כן אין לך
אדם שמועל בהקדש א"כ
בפסח נמי דאיכא כח
לייבוי ולא הוה לן למימר
דקלב"מ. מוס' נמונח ז:
ד. ולא אמרין דוקא
במיתא דגלי גלי אבל כי
איכא כח לא. שס.
ה. ולא אפילו אוכל תרומת
צעמו דלא גזל מדידי משום
כפרה לעצמו ורומש
לכהן. שס. ו. [אבל]
(ד)תשלומי קודש לא
משום כפרה הוה אלא
ממון חייבו הכהוב לשלם
מחמת שגול את הקדש.
מוס' שאנץ. ד. משום דבא
לכפרה. מוס' י"פ.
ו. פקודש קדושת הגוף.
מוס' ה"א. ט. כי האי
חמץ. מוס' שאנץ. י. ולא
שייבא ביה מעלה. שס.
יא. אלא לכלבים כגון
קדשים שמחו או נטרפו
אבל הני אסורים מחמת
חריפות חלוין שנתערבו
בהן אבל קדשים גופייהו
אם היה מכיר דחוו
לדיריה שרי להאכילין
לכ"ב. מוס' הלכות. מוס'
ועמ"ס: ע"א. יב. והיינו
טעמא. דדרשינן ואכלת
ולא ללבוך כלומר דבר
שאין עומד אלא ללבוך
אבל הויא דחוה לדיריה
אישתרו לגמרי. שס.

רבינו הגאון (המשך)

לפעמימה. דאיחבר האוכל
חמץ של נכרי שעבר עליו
הפסח, לכוין ר' יהודה,
רבא אמר לוקה, דהא
תמא קתני, לא שגא
ירושאל ולא שגא דבכרי.
חמץ לפני זמנו ולאחר זמנו
עובר בלאו. ואמרין מאי
טעמייהו דר' יהודה, תלתא
קריא תכיר, חד לפני זמנו,
שנאמר לא תאכל עליו
חמץ והוא משעה ששית
עד שחישת הפסח, וחד
לאחר זמנו לא יאכל חמץ,
וחד תוך זמנו שחייב לאו
וברת, שנאמר כי כל אוכל
מחממת ומבחתה וגו', ולא
יליף שאור דאכילה משאור
דריאה. רב אחא בר יעקב
אומר אינו לוקה ליליף
שאר בר יעקב, דתניא
האכל חמץ של הקדש
במזד מעל, ויש אומרים
לא מעל. מאן יש אומרים,
א"י חסדיא ר' נחוניא הוא
דפטר מחריב כרת מן
תשלומין מחריב מיתת
חמץ, וכוין שאוכל חמץ
בפסח חייב כרת ופטור
מלשלם קרבן מעילה. יב.
יוסף אמר בפודין קדשים
להאכילין לכלבים פליגי.
פ"י התמזק היה אע"פ
שהוא קדש בין בפסח בין
לאחר הפסח אסור
באכילה, מיחו פודין אותו
להאכילין לכלבים, והרי
ממון הוא ונהנה מממון של הקדש מעל. ויש אומרים סבר אין פודין את הקדשים
להאכילין לכלבים.

ברין הוא דאפי' תוך זמנו מותר. פרש"י מותר באכילה וקשה
דאי אפשר אס לא יהא שלו זשעת אכילה דאס נתן לו
הנכרי הרי הוא שלו ואס גזל מנכרי הרי חייב באחריותו ולא גרע
מחמץ שחייב באחריותו דהוי כשלו ועוד לקמן דקאמר ואודו
לפעמימה דפליגי בחמץ שעבר עליו
הפסח לילפגו בפסח גופייהו^א ונראה
לרבינא דהא דקאמר אפי' תוך זמנו
מותר היינו זשגהא והא דקאמר אבל
אמה אוכל של אחרים לאו דוקא
אי נמי אחר זמנו חמץ ומיחו בשל
גבוה^ב קשה לפרש בתוך הפסח דאס
לא פדאו אסור זשגהא ואס פדאו
הרי הוא שלו ושמא י"ל אבל אמה
נהנה משל גבוה שלא יהא אסור
חמץ אבל אסור הקדש יש:

מאן יש אומרים ר' נחוניא. תימה
לר"י דמאן דיליף אסון אסון
כריש אלו נערו' (כמונ' ג.)^ה ואית ליה
מיתה צדי שמים פטור מן התשלומים
לר' נחוניא אס כן לרבי דאמר לקמן
(דף ג.) הזוד זשעילה זמיתה אמאי
פטור כרת מתשלומים והא אע"ג
דזעלמא פטור מיתה מתשלומין הכא
לא פטר דגלי לן קרא^ד דזשוגא חייב
וה"ה כרת אע"ג דזכרת הוא זמזוד
זשוגא יסחייב ואור"י דזמיתה דגלי
לן קרא דלא פטרה הכא מתשלומים
גלי זכרת דלא גלי לא גלי ואת והא
אמר לקמן (דף ג.) האוכל תרומת
חמץ בפסח זשוגא משלם קרן ורומש
ומוקמי לה כר' נחוניא ואפי' מיחייב
זתשלומין משום דכי היכי דלא מיפטר
מתשלומין משום חיוב מיתה דתרומה
הכי נמי לא מיפטר משום כרת על
חמץ ואור"י דתשלומי תרומה מחמת
כפרה הס דממוכה זשמסת תרומות
פ"ו מ"ה) דתמן אס רנה כהן למחול
אינו יכול למחול^ו וכיון דכפרה הוא
אין כרת פוטרו משום קס ליה זכרצה
מיניה ותדע דהא מתאן דלא יליף אסון
אסון ולא פטר מן חמץ זשמים
מתשלומין אס כן אוכל תרומת חמץ
אמאי משלם דלא שייך למימר כיון
שמיתה אינה פוטרת ה"ה כרת דהא
מיתה לא פטרה זשום מקוס אלם
ע"כ מטעם כפרה הוא ועוד אור"י
דהכא אמי אליצא דרצנן דאמרי
היז זשעילה זשאורהה"ש:

רבי נחוניא ה"א. אע"ג דהכא
זשוגא איידי מדקמני מעל
ולא מעל מ"מ קיימא לן זשחוקיה
דאמר^ז חייבי מיתות שוגגין פטורים
מן התשלומין וה"ה כרת לר' נחוניא
הקשה רבינא אמאי פטורין הכא
מקרצן מעילה משום דקס ליה
זכרצה מיניה ה"ה אמר זשזמניע
שגג זשזולים והיז זשזלי חייב על האוכלים משמת ועל הכלי קטילה
אלמא קס ליה זכרצה מיניה לא פטר מקרצן^ח ומיזן כול דפטור
מקרצן ורומש פטר נמי מקרצן שאין אשם מעילות זא אלם כשיש
קרן ורומש: **א"י פודין את הקדשים וכו'.** הקשה הר"ם דזכ"ז
זכבורות (דף יד.) משמע דלא פליגי אפי' בקדושת דמים^ט
זכרצה מיניה ה"ה אמר זשזמניע
שגג זשזולים והיז זשזלי חייב על האוכלים משמת ועל הכלי קטילה
אלמא קס ליה זכרצה מיניה לא פטר מקרצן^ח ומיזן כול דפטור
מקרצן ורומש פטר נמי מקרצן שאין אשם מעילות זא אלם כשיש
קרן ורומש: **א"י פודין את הקדשים וכו'.** הקשה הר"ם דזכ"ז
זכבורות (דף יד.) משמע דלא פליגי אפי' בקדושת דמים^ט
למומן^י אבל קדס מומן להקדישן הואיל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים דפודים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים^ט
ותי"ר ר"י דה"ק אין פודין מדרצנן ואין לתמוה אטו משום חששא דרצנן נפקיע מעילה דאורייתא דכיון דאמרו רצנן אין פודין
ותי"ר ר"י דה"ק אין פודין מדרצנן ואין לתמוה אטו משום חששא דרצנן נפקיע מעילה דאורייתא דכיון דאמרו רצנן אין פודין
ולא גיזה זשזר ולא חזב ואכלת ולא לכלבים מנאן שאין פודין
ואיכא דדריש מזבח ואכלת אין לך זשזן הימר אכילה אלם
לאחר זשזחה למעוטי גיזה וחזב אכל לא לכלביך לא דריש:
למומן^י אבל קדס מומן להקדישן הואיל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים דפודים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים^ט
ותי"ר ר"י דה"ק אין פודין מדרצנן ואין לתמוה אטו משום חששא דרצנן נפקיע מעילה דאורייתא דכיון דאמרו רצנן אין פודין
ולא גיזה זשזר ולא חזב ואכלת ולא לכלבים מנאן שאין פודין
ואיכא דדריש מזבח ואכלת אין לך זשזן הימר אכילה אלם
לאחר זשזחה למעוטי גיזה וחזב אכל לא לכלביך לא דריש:
למומן^י אבל קדס מומן להקדישן הואיל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים דפודים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים^ט
ותי"ר ר"י דה"ק אין פודין מדרצנן ואין לתמוה אטו משום חששא דרצנן נפקיע מעילה דאורייתא דכיון דאמרו רצנן אין פודין
ולא גיזה זשזר ולא חזב ואכלת ולא לכלבים מנאן שאין פודין
ואיכא דדריש מזבח ואכלת אין לך זשזן הימר אכילה אלם
לאחר זשזחה למעוטי גיזה וחזב אכל לא לכלביך לא דריש:
למומן^י אבל קדס מומן להקדישן הואיל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים דפודים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים^ט
ותי"ר ר"י דה"ק אין פודין מדרצנן ואין לתמוה אטו משום חששא דרצנן נפקיע מעילה דאורייתא דכיון דאמרו רצנן אין פודין
ולא גיזה זשזר ולא חזב ואכלת ולא לכלבים מנאן שאין פודין
ואיכא דדריש מזבח ואכלת אין לך זשזן הימר אכילה אלם
לאחר זשזחה למעוטי גיזה וחזב אכל לא לכלביך לא דריש:
למומן^י אבל קדס מומן להקדישן הואיל ומעולם לא קדשו קדושת הגוף כ"ע מודים דפודים והכא משמע דפליגי אפי' בקדושת דמים^ט
ותי"ר ר"י דה"ק אין פודין מדרצנן ואין לתמוה אטו משום חששא דרצנן נפקיע מעילה דאורייתא דכיון דאמרו רצנן אין פודין
ולא גיזה זשזר ולא חזב ואכלת ולא לכלבים מנאן שאין פודין
ואיכא דדריש מזבח ואכלת אין לך זשזן הימר אכילה אלם
לאחר זשזחה למעוטי גיזה וחזב אכל לא לכלביך לא דריש:

ירושל נמי מישרף שרי. זשגהא לאחר זמנו: לעולם ר' יהודה היא.
דאע"ג דנפקא ליה מקראי דלאחר זמנו אסור קרא זשזאור דירשאל
קאמר אבל זכרי שרי: ויליף שאור דאכילה. כלומר חמץ דגזי לא
יאכל זשזאור דרזשייה ומותר חמזו של נכרי אף באכילה ואפי' זשזסח
מן התורה: **לעולם ר' שמעון היא.**
דאמר מדאורייתא לא מיתסר חמץ
אחר זמנו הלכך זכרי שרי ומיחו
ירשאל אסור מקנסא דקנסוהו רצנן
משום דעבר זכל יראה: **זשגמא**
לרצה. דאמר זשעמא דאסור זשגהא
משום קנסא דעבר זכל יראה הוא
היינו דתנא זמתי" אסור משום לא
יראה לך: ואודו לזשעמייהו. רצה ורז
אחא בר יעקב: מעל חייב קרצן
מעילה דקסרן חמץ דהקדש זשזסח
זכ דמים הוא ואפסקדיה להקדש כר'
זשמעון דאמר חמץ לאחר הפסח מותר
ואע"ג דקנסא קנים א"מ זשזמלו של
הדיוט הואיל ועבר עליו זכל יראה
אכל האי זשזתירא זשזי" גזיה דאמר
מר (לעיל דף ה.) אבל אמה רואה של
אחרים ושל גבוה אחר הפסח הוה
מוצין ליה גיזר לירשאל ואכלי ליה:
ויש אומרים לא מעל. דמפרש
הואיל ומתמידי כרת משום אכילה
פטור מן התשלומין כרבי מנחם
ובמקום שאין קרן אין חומש ואין
מעילה: **אס יוה"כ זשזסח.** המדליק
גדיש זשזיה"כ ומתמידי כרת פטור מן
התשלומין כאילו הדליק זשזסח שהוה
מתמידי זשזפשו מיתת ז"ד דשפיטא
לן דפטור מלשלם זכזכתי (שמות כא)
ולא יהיה אסון ענוש זשזש הוה אס
אסון יהיה לא יענש זשזש יוה"כ
שמיתתו צדי שמים שנכרתים חיי
זכניו אסון הוא קרוי שגא' (זכרשית

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה מן וכו'
כריש אלו נערו'. נ"ב ו"ש
דף ל מ"ג ד"ה ז'
שגלז:
מוסף רש"י
אבל אמה רואה של
אחרים. זשזנלין של
אחרים. כגון נכרי ושל
גבוה. אס הקדישם זכדק
הכי (לעיל ה.)
עושה את יום הכפורים
זשזבח השלומין.
לפטור המדליק את הגדיש
זשזמיתא אכילו
הדליק זשזסח (במחול ל)
דאמר המתמידי כרת פטור
מן התשלומין (קס"ט זכ)
זשזבורות זכ.
אין פודין.
להאכילין לכלבים אלם
למיתה וזשעון קדוה לאחר
מיתה (תמורה ז.)
רבינו הגאון
הא אמר לאחר זמנו
ירשאל נמי שרי בהנאה,
אי ר' יוסי הגלילי כו'.
דאוקמה רב אחא בר יעקב
כו' יהודה, ואמר דר'
יהודה לילף שאור דאכילה,
זשזאמר זשזעמא זשזמין שאור
לא ימצא בביתים כי כתיב
אוכל מחממת, וכל
זשזכבורו שאור מבתיכם כי
כל אוכל חמץ וגו'. ויליף
הא שאור דאכילה משאור
דריאה זשזאמר בלאו רואה
לך שאור, ומפרש בלאו
דריאה לך, ודרשינן ביה
שלך א' אתה רואה אלם
אתה רואה של אחרים ושל
גבוה. ובדין הוא דליתי
במת"י כתי, חמץ של נכרי
שעבר עליו הפסח מותר
באכילה, ובתוך זמנו נמי
מותר בהנאה. ואיירי דביע
ולאחר זמנו אינו עובר
עליו בלא כלום, ומתי"י
דקתני ושל ישראל אסור
לאחר זמנו, קנסא הוא
דקניס ליה, משום דשהיה
גביה ועבר עליה על לא
יראה וכל ר' יצחק.
זשזמא לרבא דאוקמה
למת"י כו' שמעון ומשום
דעבר על לא יראה קנסוהו,
היינו דקתני במת"י ושל
ישראל אסור משום
זשזאמר לא יראה לך, ואין
לרב אחא דמוקמי כו'
יהודה, משום לא תאכל מבעי ליה למיתא. ומשני רב אחא בר יעקב מי סברת אסיפא דקתני ושל ישראל אסור קאי, לא
ארישא קאי וחכ"י קתני זשזמין של נכרי מותר, זשזאמר לא יראה לך שאור, ויליף שאור דאכילה משאור דריאה כדאמרן. ואודו